

*
* * *

Domniei-Sale,
Domnului Gheorghe Gavrilă Copil,
Revistei „NOI DACII“,
LA CEI MAI MULȚI ANI DE FERICIRE ȘI PROSPERITATE ... !
dar și urarea și colindele de mai jos.

*
* * *

„NOI DACII“, Pelasgi-Panduri,
„NOI DACII“, Panduri-Valahi,
Facem secolii mai puri,
Sfințim Steagul-cu-Lupahi,
Cu ani ce se-nauresc,
Gândului drept stindard lupesc...!
Și cu grâu de poezie,
MULȚI ANI fericiți tot fie...!
Viscolirile din ani
Urce-n floare de castani,
Rostuindu-vă BUNI ANI,
Înstelându-vă-n MULȚI ANI,
Spre-a vă sorcovi cerescu
Pachia-Tatomirescu...!

*
* * *

Stelele dalbe...

...de Sfântul Vasile

Cling-cling-cling:
stele dalbe ning
peste câmp cu grâne
ce se țin de brâne,
peste hat cu dropii
ce legară snopii,
peste clăi de paie,

peste mușuroaie –
case de soboli,
prin grădini de școli...!

Cling-cling-cling:
stele dalbe ning
peste pătuiege
proptite-n toiege,
sub căciuli de fân,
trase pân' la sân...!

Cling-cling-cling:
stele dalbe ning
pe pătule lungi,
de unde râd drugi
cu dinții de soare
către vrăbioare,
către vrăbioi
puși pe tărăboi...!
Cling-cling-cling:
stele dalbe ning
în livezi de meri,
pe blănuri de jderi,
pe dealuri, pe râuri
ca albastre brâuri,
pe coline line,
cu Luna vecine,
pe Muntele Roșu,
unde șade Moșu',
prin codri de fagi,
între raze dragi;
ninge-ntre stejari
cu luceferi mari;
ninge-adânc de munți
printre brazi cărunți,
pân' la noi pe frunți –
pini veverițoși,
glugi de eschimoși...!
Noi,
voinicii de soi,

de luni și de joi,
azi vă sorcovim,
flori înveselim –
florile dalbe
ni se-nsalbe;
dalbe, de zăpadă,
la Moș-Timp pe spadă;
dalbe, ori de-arnici,
dintre țepi de-arici –
că și Domnul-Soare
s-a dus să se-nsoare;
la mireasa Lunii,
se-adună lăstunii,
din gura fântâni...!
Cling-cling-cling:
stele dalbe ning
printre șoimi de aur,
pe-al timpului taur;
printre oameni harnici:
azi, vestiți paharnici –
c-au în sărbătoare
comori de ninsoare –
o mândră lucrare
de la Mândrul-Soare
ce de mult nuntește
în munți, după creste:
în palat de-aramă,
cu zâna din ramă;
în palat de-argint,
cu zâna de-alint;
în palatul cald
din munți de smarald;
în palat de aur,
cu Fecioara-Faur;
în palat de sticlă,
cu zâna de pâclă...

Cling-cling-cling:
stele dalbe ning –
noi, voinici de soi,

de luni și de joi,
sorcovim cu crini
Moșii de lumini,
Moșii de-anotimp,
Moșul-Soare-Timp,
pe Samoș,
Sa-moșul
ce-l cântă cocoșul:
„cucurigu-rigu,
hai, de-alungă frigul...!“ –
și pe moșa-Luna
care coace-aluna;
și moșii de tuci
ce pun miez la nuci;
și moșii din ruguri
ce torc miere-n struguri –
miere de albine,
miere de lumine...!

Cling-cling-cling:
stele dalbe ning
noi,
voinici de soi,
de luni și de joi,
sorcovim cu crini
moșii de lumini,
dar și moșii noi
ce-au dus la zăvoi
albinele-n roi
s-avem faguri moi –
lor facem urare
în cuvinte rare,
în cuvinte sfinte:
ca brazii s-alinte,
ca brazii să-ndemne
pe-ale vremii semne...
Iar voi, moși cinstiți,
mulți ani să trăiți –
mulți și fericiți...!

Sorcovim cu crini
moșii de lumini,
moșii noi, cinstiți,
în țară iubiți,
în lume vestiți;
moșii-nvățători
din câmpul cu flori;
moșii-profesori
prin păduri-viori,
sădind raze-n crini
moșii de lumini,
moșii-medici-buni
ce vin din străbuni,
moșii-medici-mari
de vieți făurari;
sorcovim cu crini
moșii de lumini,
moșii din uzine
dospind fierul bine,
dospind fierul-soare:
ca-n stele să zboare
porumbei de-azur,
de-anotimp mai pur,
de-anotimp senin
printre flori de in,
la moși-țesători
de cămăși la nori,
la strungarii-moși
printre cai focoși –
cai de la mașini
hrăniți cu lumini,
cai de crom
croiți de Om,
cailor de la Far
hrăniți doar cu jar –
cibercai cu gânduri
ce sar peste grinduri,
peste falnici lei,
printre aprigi zmei –
cailor năzdrăvani

ce rumeșă ani,
cai ce trec prin veacuri,
neatinși de fleacuri...!
Sorcovim cu crini
moșii din lumini:
mulți ani să trăiți,
în pace-nfloriți
ca macii în grâu,
cu lumini la brâu,
cu lumina-n gene,
picurând în pene
litere de aur
ca solzi de balaur,
sub ochi de azur,
la cel trubadur,
sub ochii ca mura
înflorind răsura...!
Fie: rod curat
precum ați visat;
glasuri cristaline
de izvoare line;
peste casă –
avrămeasă;
în joc –
busuioc;
în trifoi –
iepuoi...!
Livezile
s-adune amiezile:
prune aurii
în sân la copii;
curgă dintre sfere
purpura, în mere –
ca la paji
în obraji,
ca-n bujori
aprinși de zori...!
Perele
umple ungherele !
Nucile

s-adune curcile
și curcanii
barosanii !
Fie: podgorii
cu must la prigorii;
în plai, grajduri mari
cu armăsari;
pe izlazuri, groase
vacii lăptoase...!
Purceii
să-ntreacă leii !
Oile lănoase
fie mătăsoase !
Să umbrească glia
spic cât ciocârlia !
Sub aripi de păduri,
crească semănături !
Ciuperci cât banii
să-ncânte tufanii !
Fie mânărcile
cât bărcile !
Gleznele
să frângă beznele !
Fierul
să străbată cerul
și s-aducă ploi
pentru altoi !
Omul
să-mblânzească atomul...!
Fie lanuri
de-mplinite planuri –
lanuri de lumină
în țara-grădină...!

Cling-cling-cling:
stele dalbe ning
cu flori de castani:
La mulți ani...!
Cling-cling-cling:
stele dalbe ning

flori de meri cinstiți:
Mulți ani fericiți...!

Lerundrea...

(sau colinda Stretin-Cerbulului în cuptor d-Undrea)

În Decembrie, din stele,
cad puzderii de undrele...!

– Lerundrea,
flacăra grea,
strânge fulgii de la vrăbii,
nu mai sta proptit
în săbii...!
Ia balaurii de ceață
ce-ți toarnă-n mustață
gheață
și-ți aruncă țărțarel
în soarele-ți subțirel,
ori la lună, în căciulă,
cu aripi de libelulă...!
Lerundrea, sfânt aur scurs,
ce stai în piele de urs,
la porțile ferecate
cu lanțuri de ger legate ?!
Ai vreo mână ruginită,
ai geana-mpăienjenită,
ai toiagul mucezit,
carul-fulger putrezit,
Strein-Cerbul netrezit...?!?
– Nu-s buimac,
din flori de mac...!
Am toiagul fermecat
de ce văd în lung și-n lat,
și-n adâncu-ntunecat...
Astă mare
marginii n-are,

însă azi,
zări-vei brazi –
și-ntre ei,
cearcă de miei;
Cerbul de Aur, strețin,
cu ochiul drept de rubin,
are-n vârful coarnelor
perlele oceanelor
și,-ntre ele,-n
rămurele,
leagăn de mătasă albă,
cu fecioara ce se-nsalbă
în oglinzile de nalbă –
o fecioară
de vioară-lăcrămioară...!

Ea se-ncântă,
și descântă:
– Lerundrea-Lerundă,
Ler-Ler-Ler, pe undă
ce nu mă scufundă,
mi-ai dat Stretin-Cerb
de mă poartă-n herb:
pădurea-i de coarne
flacăra-ți să-ntoarne,
bezne să răstoarne...!
Luminează crinul,
ne deschide-arinul
la cetate,-n
spate...!
Ne cunună bradul
cu-soarele-ți: adu-l
ca să-i chindisesc
aurul ceresc...!
Lerundrea-Lerundă,
Ler-Ler-Ler, pe undă
ce nu mă scufundă...!
[.....]
– La Ler, strețin-cerb
cu coarnele-n herb,

ori la ruguri-rugi,
topind fieru-n drugi,
din adânc de lunci,
sub ochi de ierunci...!

[.....]

– Spune-mi, spune-mi,
Lerundrea,

Ursa Mare ce mai vrea...?!

C-am avut opt frați
zăpezilor dați:

pescari, vânători,
în stea călători,
de vultani înălțatori,
de-armăsari alergători,
de corăbii purtători
pe sub nori legănători,
de sulii răsăditori...!

[.....]

– Oi, Lerundă, Stetin-Cerb
cu înrăzărire-n herb,
spre-ai mei frați,

să nu cumva să ne-abați:
cu fildeșul tău din oase,
vor croi case frumoase...!

Cădea-vor – la seceriș –
nestematele-ți, pietriș...!

Pe aleile de tuș,
vor pune stelele-n pluș...!

Ooo...! Din căpățâna-ți –
spartă –,

face-vor în boltă poartă...!

După boltă-i o grădină
cu mărgăritari-lumină...!

[.....]

– Lerundrea, Lerundă, Ler,
se-ncinge cuptoru-n cer...!

Moșul de pe guri de rai
a dat cerbului meu grai –

și la nuntă,
sori se-avântă...!

*

* * *

Vidrosul și Mreana de Aur...

(sau colinda Pescarilor de Dunăre și a Sânt-Ionilor)

Astăzi, Anul se-nnoiește,
Dunărea se primenește:
Leroiler,
din Don-Ares până-n cer !
Astăzi, Anul se-nnoiește
și la năvodari sporește
comoara cu pești de aur
dintr-al Dunării tezaur:
că-i Don-Ares sfânt, frumos,
nevămuit de Vidros;
că-i Dunărea de lumină –
fluviu cu apă senină
la pescari, pe sub grădină –
pescari cu-nflorită masă
și cu solzi de-argint pe casă:
leroiler,
din Dunăre până-n cer !

Și-am pornit a corindare
la casă de pescar mare:
Leroiler,
din Don-Ares până-n cer !

La pescarul Ion-ăl-Tare,
astăzi, noi zicem urare:
Leroiler,
din Dunăre până-n cer !
Ion-ăl-Tare are-n casă
năvod mare, de mătasă,
împletit în șapte,-n șase,
cu șuvițele mai groase,
cu șuvițe de argint

umbrite de mărgărint,
de sâmbătă până luni,
numai în ochi de păuni;
și-i năvodul fermecat
într-al mrenelor palat –
la palatul de-aur
de sub plaur –
de zâna valurilor
și-a malurilor,
de zâna smârcurilor
și-a adâncurilor,
de Mreana de Aur
cu ochii de taur –
mreana lui Ion
cu vrăjit harpon,
zâna lumilor din jos
încolțită de Vidros –
Vidrosul, frate genunii,
ce scoate-n lume tăunii:
o, Leroiler,
din Dunăre până-n cer !

Stă-ntr-un ochi,
după mătasă,
Mreană-de-Aur, luminoasă,
hăituită
și-ncolțită...
Ion tare se-nrăzărește
ca de nuntă, omenește,
însă Vidrosul pândește;
de sub umbră-viorea
presimte o piață-rea –
că Ion tare-i ca o stâncă,
răscolind apă-adâncă...
Vidrosul vrea Mreana încă –
prăpăd face între pești
din adâncuri preacerești,
ce cu greu le cucerești –
că-i acolo apă mare
cât din cer și până-n zare,

cât din cer până-n pământ,
așa-i la Vidros de-adânc –
ținut nebătut de vânt,
rareori atins de gând –
unde-și ține al său țânc,
unde Vidros puiu-și crește
numai cu inimi de pește,
cu inimioare de prunci –
rătăciții de pe lunci:
o, Leroiler,
din Dunăre, până-n cer !

Dar cum e Mreana, frumoasă,
și la vorbă mlădioasă,
îl pofti pe Ion la masă,
sub plaur, la ea, acasă –
și pornesc prin apă-naltă,
la castelul de sub baltă...
Îi dă ce-i bun pe pământ,
îi dă miere, îi dă cânt
și mistreț vânat în toamnă,
și gătit de-a apei Doamnă;
și mai bea în zori de zi
mustul viilor târzii,
roua florilor de nalbă
adunată-n noapte albă...
Peștișorii de argint
mai horesc prin labirint;
mrene mari, ori feciorele
își pun rochițe cu stele...
Din adânc, din greu tezaur,
Mreana noastră cea de Aur
îi dă cheie de ninsoare –
nufăr-născător de soare...
Ion-ăl-Tare mulțumește,
cu Mreana se sfătuiește
cum s-o scape de Vidros –
zmeul cel mai fioros,
și de țâncu-i preațestos:
Leroiler,

din Dunăre până-n cer !

Și se-aprinde Ion-ăl-Tare
și-ntinde năvodul mare
din adâncuri până-n soare –
năvod cu ochi de păuni
tras în ceruri de lăstuni,
de lăstuni și de egrete
de păsări mai cucuiete;
năvod cu ochi de păuni
tras spre-adâncuri de moruni □
de morunii de sub plauri
și de-ai adâncului tauri...
Și antărt, spre dimineață,
sub o lespede de gheață,
Vidrosului prinde țâncul –
spre năvod, răcnește-adâncul,
zbiară Vidrosul bătrân
că-i smulge puiul din sân
și se aține la Ion,
fără teamă de harpon:
o, Leroiler,
din Dunăre până-n cer !

Ion sare pe Malul Mare,
cu Vidruță în spinare
și-l leagă de-un stâlp de cer □
lemnul tare ca de fier;
îl leagă în funii grele,
numai noduri și inele,
și-i prinde capul sub grindă
ca nimeni să nu-l desprindă,
nimeni să nu-l mai dezlege
pe Vidruță-făr-de-Lege:
o, Leroiler,
din Don-Ares până-n cer !

Urlă Vidrosul mai tare
și izbește-n Malul Mare
valuri 'nalte, până-n soare,

de păcură și de sare,
sorbite din hău de mare:
o, Leroiler,
din Dunăre până-n cer !

La plaur de iarbă creață,
către prânz, ca-n val de ceață,
Vidros toarce pe mustață,
când istețul pescar Ion
sloboade al său harpon
chiar la Vidros între coaste,
unde zace-a apei oaste
cu nunți vechi, mândre mirese,
și-mpărați cu-mpărătese –
și în inimă-i se-nfige:
pe Vidros, de viață-l frige,
pecetluindu-l de soarte
pe-Ăl-Semănător-de-Moarte:
o, Leroiler,
din Dunăre până-n cer !

Mreana-și strânge Curtea
toată
ca să facă judecată
acolo, la Malul Mare,
unde-i jude Ion-ăl-Tare:
Leroiler,
din Don-Ares până-n cer !

Și la dreapta judecată,
zice Mreana-nlăcrimată:
„— Spune, Vidruță calic,
pește mare, pește mic,
ai ucis pe nor, pe soare,
noaptea, și-n amiaza-mare...!
Ai mâncat doar inimioare
de feciori și de fecioare,
de zburdalnici prunci
pe-aburoase lunci !?!
Cu-ai tăi dinți tăioși,

de brici,
sfâșiata-mi-ai amici:
Ucigaș-al-Sorilor,
du-te-n rândul morților,
treci prin hrubele de fiere !“ —
zice Mreana cu durere...
„— În cuțitele de sare !“ —
spune jude Ion-ăl-Tare...
Leroiler,
din Dunăre până-n cer !

Astăzi, Anul se-nnoiește,
Dunărea se limpezește —
că-i Don-Ares sfânt, frumos,
nevămuit de Vidros,
și e apă de lumină
la pescari, pe sub grădină —
pescari cu-nflorită masă
și cu solzi de-argint pe casă,
c-au văzut și ieri,
sub plaur,
Mreana Dunării de Aur:
Leroiler,
din Don-Ares până-n cer...!
Leroiler, viață-mpreună,
La mulți ani...
cu voie bună...!

*
* * *

„NOI DACII“, Pelasgi-Panduri,
„NOI DACII“, Panduri-Valahi,
Facem secolii mai puri,
Sfințim Steagul-cu-Lupahi,
Cu ani ce se-nauresc,
Gândului drept stindard lupesc...!
Și cu grâu de poezie,
MULȚI ANI fericiți tot fie...!
Viscolirile din ani
Urce-n floare de castani,
Rostuindu-vă BUNI ANI,

Înstelându-vă-n MULȚI ANI,
Spre-a vă sorcovi cerescu
Pachia-Tatomirescu...!